

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010294
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816010294.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Františka Kováča, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. mája 2017 prejednal sťažnosť odsúdeného

Q. D.

nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom F. č. XXX, okres Prievidza, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Martin - Sučany,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3Nt/12/2016 zo dňa 2. novembra 2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/92/2013 zo dňa 18. októbra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/15/2014 zo dňa 25. 05. 2015 bol Q. D. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. pretože dňa 10.04.2012 v presne nezistenom čase v popoludňajších hodinách, v spálni rodinného domu číslo XXX v obci F., okres F. chytil za ruky svoju bývalú družku poškodenú X. F. a snažil sa z rúk poškodenej proti jej vôli zobrať mobilný telefón tak, že jej svojimi rukami zovrel ruku, v ktorej držala svoj mobilný telefón, tlačil jej na prsty, pričom vplyvom zovretia poškodená ruku povolila a vtedy jej obžalovaný mobilný telefón vzal, odložil ho na neznáme miesto a následne poškodenú sotil na posteľ, kľakol si na ňu a začal ju udierať päťami oboch rúk do tváre a ramien, čím poškodenej X. F. spôsobil zranenia tváre a horných končatín, pričom jej spôsobil zranenia, ktorými došlo k obmedzeniu obvyklého spôsobu života v trvaní 10 - 14 dní a spôsobil jej škodu na mobilnom telefóne vo výške 15 eur.

Bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr.zák., § 38 ods.4 Tr.zák., § 37 písm. h), m) Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 4 roky a 8 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol podľa § 399 ods. 2 Tr.por. zamietnutý návrh odsúdeného Q. D. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne odsúdený sťažnosť písomne odôvodnil

prostredníctvom svojho obhajcu. Podľa jeho názoru súd nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede jeho rodičov, ktorí neboli vypočutí v pôvodnom konaní, v čase skutku sa síce nachádzali mimo územia SR, ale obaja zhodne potvrdili, že telefón bol jeho a X. F. ho mala len zapožičaný. Jej opakované tvrdenia, že telefón bol jej nestačí na zamietnutie návrhu na obnovu konania. Žiada preto, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a sám obnovu konania povolil.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

K vytykáaným chybám v sťažnosti odsúdeného uvádza senát nadriadeného súdu predovšetkým, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je v Trestnom poriadku (§ 394 a nasl.) koncipovaná tak, aby bolo možné napraviť aj právoplatný rozsudok (odsudzujúci, ale aj oslobodzujúci) v dôsledku toho, že vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Obnova konania z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Tr.por. sa teda týka nedostatkov skutkových zistení.

V konaní o návrhu o povolenie obnovy konania nie je súd oprávnený preskúmať otázky procesného charakteru, pretože na to nemá zákonný podklad. Eventuálne procesné pochybenia a pochybenia v uplatnenej právnej kvalifikácii môžu pri splnení podmienok uvedených v § 371 ods. 1 Tr.por. byť predmetom iného mimoriadneho opravného konania - dovolania.

Taktiež v konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať ani postup súdov v pôvodnom konaní, týkajúci sa vysporiadania sa zákonným spôsobom s vykonanými dôkazmi. Krajský súd nemôže ani skúmať správnosť vysporiadania sa pôvodne konajúcich súdov s rozpormi vo výpovediach svedkov, resp. v iných dôkazoch, ani zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia vo veci.

Hodnotenie spôsobilosti novo predkladaných skutočností alebo dôkazov sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti a podmienkou povolenia obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania. Pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti. Účelom konania o povolenie obnovy konania nie je posudzovanie viny odsúdeného. V kontexte s judikatúrou Ústavného súdu SR si súd nemôže abstrahovať definitívne posudzovanie predkladaného dôkazu v kontexte dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní. Súd sa musí iba obmedziť na zisťovanie pravdepodobnosti, či by tento dôkaz v kontexte skutkových záverov ustálených na základe dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, bol spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Aj v konaní o obnove konania je potrebné rešpektovať princíp „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Súd má v posúdení veci pristupovať nezaujatý, byť v zásade otvorený tomu, že predložený dôkaz môže potenciálne doterajšie rozhodnutie o vine zvrátiť. (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS/406/2014).

Po preskúmaní veci v kontexte s vyššie uvedenou judikatúrou Ústavného súdu SR je potrebné uviesť nasledovné. K tvrdeniam odsúdeného o vlastníctve mobilného telefónu prvostupňový súd vypočul svedkov E. a Q. D., rodičov odsúdeného. Bola aj opätovne vypočutá svedkyňa a poškodená X., k tvrdeniam svedkov.

Senát nadriadeného súdu uvádza, že nemožno hovoriť o tom, že pri vypočutí rodičov odsúdeného ide o dôkazy súdu skôr neznáme. Odsúdeným uvádzaná okolnosť, že on bol vlastníkom mobilného telefónu nebola v pôvodnom konaní z jeho strany nikdy prezentovaná. Naopak v prvotnom výsluchu tvrdil, že telefón X. F. vzal, stratil ho pri sťahovaní a je ochotný jej kúpiť zaň nový telefón. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že telefón patril F.. Preto nebol ani dôvod vypočúvať rodičov obvineného ohľadom vlastníctva telefónu. Zároveň potvrdil, že svedkyňa nemá žiaden dôvod si niečo vymýšľať, počas skutku bol pod vplyvom alkoholu a z dôvodu, že mal viac vypité si presné okolnosti jej napadnutia nepamätá. Svedkyňa a poškodená X. F. od začiatku konania prakticky až do konania o obnove stále tvrdí, že mobilný telefón, ktorý jej vzal Q. D. bol jej vlastníctvom. Tvrdenia rodičov odsúdeného, ktorí s odstupom času /5 rokov od skutku/ uvádzajú, že syn mal telefón poškodenej požičať /E. D./ alebo, že ho mala poškodená používať, a to potom ako jej ho obvinený požičal /Q. D. st./ potom vyznievajú nie ako nové skutočnosti, ale skôr ako snaha odsúdeného podstatným spôsobom zmeniť okolnosti skutku, ktoré navyše v pôvodnom konaní sám prezentoval. Ťažko možno prisvedčiť tvrdeniam rodičov odsúdeného, ak v čase spáchania skutku

boli mimo územia SR, o okolnostiach teda zrejme vedia len z počutia a prezentovania okolností skutku od odsúdeného. Bolo by nelogické, ak by obvinený Q. D. bol vlastníkom telefónu, pre lúpež ktorého bol odsúdený, a toto nenamietal už v pôvodnom konaní na žiadnom stupni trestného konania, navyše bol ochotný podľa vlastných tvrdení zaň poškodenej kúpiť iný telefón.

Krajský súd preskúmavajúc vec nezaujato, rešpektujúc zásadu „in dubio pro reo“, sa obmedzil iba na posúdenie, či svedecké výpovede rodičov poškodeného, by mohli zvrátiť doterajšie rozhodnutie o vine. Dospel však k záveru, že vzhľadom k tomu, že poškodená aj v konaní o povolení obnovy konania zotrvala na tom, že mobilný telefón odcudzený jej Q. D. bol jej vlastníctvom, tomu tak nie je.

Vzhľadom k uvedenému nebola splnená ani jedna zo zákonných podmienok na povolenie obnovy konania, či už existencia dôkazov súdu skôr neznámych, ako aj skutočnosť, že by tieto dôkazy mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste vo veci.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.